

17 Απριλίου 2015

Στο λάκκο των αρουραίων, στη φυλακή Μιέρκουρα Τσιουκ

[/ Πεμπουσία](#)

Μπήκα στο κελλί τρία, και εκεί ο Ε. άνοιξε την πίσω πόρτα και με έβγαλε σε ένα βαθύ μπουντρούμι, με πολλά σκαλιά μέχρι κάτω. Ο λιγοστός αέρας, η υγρασία, μια βαριά οσμή μούχλας και μια δυσάρεστη δροσιά μου έφεραν τρεμούλες. Μου φάνηκε ότι κάτω, στο πάτωμα του μπουντρουμιού ήταν διασκορπισμένες δεσμίδες από άχυρα. Όταν, όμως, παπατήρησα πιο προσεκτικά, όμως, είδα ότι τα άχυρα κινούνταν. Το μπουντρούμι ήταν γεμάτο από αρουραίους.

ΡΑΤΙΜΙΡΕΑ ΡΕΝΤΑΥ ΗΚΙΣΤΟΣ
Α ΥΝΕΙ ΜΑΚΤΥΚΙΣΙΤΟΑΚΕ ΣΑΡΕ Α ΦΟΣΤ ΑΚΥΝΣΑΤΑ
ΙΝΤΡ-ΥΗ ΒΕΣΙ ΣΥ ΣΟΒΟΛΑΝΙ

Οι ώρες άρχισαν να τρέχουν και δεν ερχόταν κανένας να με βγάλει έξω απ'εκεί. Τι θα έκανα τη νύχτα; Φανταζόμουν πως οι αρουραίοι θα σκαρφάλωναν πάνω μου, αρχίζοντας να με τραγανίζουν. Δεν θα μπορούσα ούτε να αμυνθώ, αφού είχα τα χέρια ακινητοποιημένα πίσω μου. Κατάλαβα ότι αυτοί οι αρουραίοι ήταν συνηθισμένοι με τους ανθρώπους. Δεν με φοβόνταν. Ένας με πλησίασε και με

κοίταξε με στρογγυλά ανέκφραστα μάτια, αλλά δεν ανέβηκε πάνω μου. Με κατέβαλε ένας θανάσιμος φόβος.

«Να αυτοκτονήσω!» – μού ήρθε στο νου. «Ρίχνομαι δυνατά με το κεφάλι προς τα κάτω και αρκεί, τελειώνω με αυτή την τρομοκρατία που με περιμένει απ'εδώ και εμπρός. » Συνήλθα, όμως, γρήγορα, καταλαβαίνοντας ότι είναι το πιο ανόητο πράγμα που θα μπορούσα να κάνω. Όχι μόνο γιατί θα έχανα τη σωτηρία της ψυχής μου, αλλά δεν ήμουν ούτε σίγουρη ότι αρκεί το ύψος για να εξασφαλίσει τον θάνατό μου. Και να είμαι πληγωμένη ανάμεσα τους αρουραίους ήταν το χειρότερο πράγμα που θα μπορούσε να μού συμβεί.

Βρέθηκα να φωνάζω, με ξένη, αλλόκοτη φωνή, στραγγαλισμένη από τρόμο:

- Κύριε, μη με αφήσεις!

Και την επόμενη στιγμή μού συνέβη κάτι ανείπωτο, ανέλπιστο, που δεν είχα ζήσει ποτέ. Η τρώγλη, οι φεγγίτες, τα σκαλιά, τα αγρίμια, όλα εξαφανίστηκαν. Γύρω μου μόνο λευκό. Λευκό φρέσκου χιονιού κάτω από λαμπρό ήλιο. Αισθανόμουν μια απέραντη εμπιστοσύνη σε κάτι άρρητα ευεργετικό, σε κάτι ευλογημένο και όμως φλέγον, σαν βάτος ακατάφλεκτο. Είναι δύσκολο να προσδιορίσω τι συνέβαινε μ'έμένα, καιγόμουν έντονα. Περίμενα μια αιωνιότητα όρθια, ακουμπισμένη στην πόρτα. Ύστερα από καιρό ήρθε ο Ε. να με βγάλει έξω.

(από το βιβλίο «Κύριε, εκέκραξα προς Σε» της Ασπασίας Οτσέλ Πετρέσκου)

Πώς ανακαλύψαμε εμείς στην φυλακή τον Ιησού ως «Υπέρμαχον τον μέγιστον» και «Νικητήν του Άδου» είναι δύσκολο να εξηγήσεις. Η βαθιά και ζωντανή σημασία της εμπειρίας που αποκτήσαμε με τα βασανιστήρια δεν εξηγείται με τη στενή μας λογική. Εκεί, μέσα στην ανυπόφορη οδύνη, ο Θεός αποκαλύφθηκε σ'εμάς ως Κύριος της αγάπης και της ευσπλαχνίας, ως αληθινός φίλος, ως άμεση βεβαιότητα, φυσική και ολοφάνερη. Εμείς Τον συναντήσαμε ζωντανά και αληθινά στο αποκορύφωμα της πείνας, του ψύχους, της μοναξιάς και της ανέκφραστης τρομοκρατίας. Κάθε φορτίο που κληθήκαμε να σηκώσουμε το σήκωσε πρώτα Αυτός μόνος Του και μετά μαζί με τον καθένα μας. Τους βαθύτερους πόνους, που δεν μπορείς να ομολογήσεις ούτε καν μυστικά, τους εξευτελισμούς, που το ανθρώπινο αυτί δεν μπορεί να τους ακούσει, Αυτός τους γνώρισε και ήπιε το φαρμάκι τους. Αυτός αγωνίστηκε να σώσει το χαμένο, να εγκωμιάσει το περιφρονημένο, να ευλογήσει το περιγελασμένο, να παρηγορήσει το κερματισμένο. Αυτός ήταν η ησυχία, το κέντρο που αποπροφά όλα σε αγάπη.

(από το βιβλίο «Εις μνήμην. Στάχια» της Ασπασίας Οτσέλ Πετρέσκου)

Τα λόγια, όσο πολλά και έντεχνα κι αν είναι, δεν μπορούν να ερμηνεύσουν ακριβώς τις σταυρώσεις μας. Εμείς ξέρουμε πώς μας έσκισαν άγρια θηρία, πώς σφάχτηκαν οι ελπίδες μας, πώς διασκορπίστηκαν τα όνειρά μας, πώς βαδίσαμε ψηλαφώντας μέσα σε βούρκους απελπισίας, πώς μάτωσαν τα γόνατά μας ανηφορίζοντας αδύναμα σε βουνά οδύνης, πώς πέθαναν και αναστήθηκαν και πάλι πέθαναν οι αγάπες μας, πνιγμένες σε δάκρυα και πόνο, πώς πέσαμε, σηκωθήκαμε και πάλι πέσαμε πέρα από τα ανθρώπινα όρια.

Κανένα θηρίο δεν θα μπορούσε να υπομένει τόσες πληγές και τόση δυστυχία. Εμείς τις υποφέραμε ανακαλύπτοντας τον δρόμο προς το εσωτερικό μας. Σιγά-σιγά μάθαμε να κάνουμε μαρτύριό μας εκούσια άσκηση με την προσευχή και την εσωστρέφεια. Αντιμέτωποι μ'ένα αχαλίνωτο μίσος καταλάβαμε ότι η υπηρεσία ενός αγίου ιδανικού γίνεται με την θυσία και αυτή η θυσία είναι προσωπική και εκπληρώνεται εκουσίως με την αγάπη.

(από το βιβλίο «Εις μνήμην. Στάχια» της Ασπασίας Οτσέλ Πετρέσκου)

(εμπειρίες του Πατρός Γεωργίου Κάλτσιου, στο βιβλίο «Βίος του Πατρός Γεωργίου Κάλτσιου» - Κείμενα μεταφρασμένα για πρώτη φορά στα ελληνικά από Ιερά Μονή Διακονέστι-Ρουμανία)